

דהיינו, שהיא נפדית על ידי העמדה והערכה.

והרי אינה קדושה כלל, לפי שבהמה זו הוא הקדיש למזבח, וכיון שלא חל עליה קדושת הגוף, אם כן היא נשארה חולין ואינה צריכה פדיון כלל.

כי לא יתכן פדיון אלא בבעל מום או בבהמה טמאה שאינם ראויים אלא להקדש דמים. אבל בבהמה תמימה לא תיתכן בה קדושה כזאת שאפשר לפדותה בהיותה תמימה.

אלא, או שחל בה קדושת הגוף, ואז אין לה פדיון בהיותה תמימה, או שהיא נשאת חולין.

רבי זעירא בשם רבי אליעזר לא אמר כן לדרוש מקרא זה שהמקדיש נקיבה לעולה לא קדשה קדושת הגוף.

אלא הוא למד מקרא זה כדעת רבי שמעון סתמא, האומר שהמקדיש נקיבה לעולה קדשה קדושת הגוף. ורק לפסח ואשם לא קדשה. ודריש הכי:

"ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לח" – כל שהיא כבהמה טמאה, שאינה ראויה ליקרב, לא כאן ולא במקום אחר לאותו שם קרבן, אינה קדושה, ואינה עושה תמורה.

יצאת מקדיש נקיבה לעולה, שאף על פי שאינה ראויה ליקרב כאן בעולת בהמה, מכל מקום ראויה היא ליקרב במקום אחר, בעולת העוף.

ומכאן שהמקדיש נקיבה לעולתו קדשה, ועושה תמורה, דראויה היא לאותו שם קרבן, דהיינו עולה בעוף.

אך המקדיש נקיבה לפסח או לאשם, היות ואינה ראויה בשום מקום לשם קרבן פסח ואשם, לפיכך אינה קדושה ואינה עושה תמורה.

רבי אבון ורבי בון בעון קומי רבי זעירא [הקשו לפני רבי זעירא] על דבריו, שאמר כל שאינו ראוי ליקרב לא כאן ולא במקום אחר אינו מתקדש בקדושת הגוף:

והרי הרובע והנרבע, אף על פי שאינן ראויין ליקרב לא כאן ולא במקום אחר, הרי הן קדושים ועושיין תמורה [כדתני בתוספתא דתמורה]?

אמר לון [להו] רבי זעירא: אף אני לא באתי ואמרתי לבאר שיטת רבי שמעון, הסובר שהמקדיש נקיבה לפסח ואשם לא קדשה, כפי שהבנתם דברי.

אלא ביארתי את דעת הסובר שהמקדיש נקיבה לפסח ואשם קדושה.

ולדבריו אמרתי, שזהו שלימדנו הכתוב, כי רק המקדיש בהמה טמאה ממש אינה קדושה כלל, משום שאין מינה קרב בשום מקום.

אך נקיבה, ורובע ונרבע מינם קרב [כשלא נרבעו], ולכן הדין שחלה עליהם קדושת הגוף.

וכיון שהכתוב מדבר בבהמה טמאה ממש,